همین گناه برای انسان کافی است که غذا (و هزینه های) کسی را که مخارجش با اوست، تأمین نکند.

از خَيْثَمَه روایت است که می گوید: ما همراه عبدالله بن عمر نشسته بودیم که متصدی کارهایش وارد شد و عبدالله به وی گفت: آیا غذای بردگان را داده ای؟ وی گفت: نه؛ عبدالله گفت: پس برو و غذای شان را بده. رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «كَفَى بِالْمَرْءِ إِثْمًا أَنْ يَحْبِسَ عَمَّنْ يَمْلِكُ قُوتَهُ»: «همین گناه برای انسان کافی است که غذا (و هزینه های) کسی را که مخارجش با اوست، تأمین نکند».

[صحیح است] [به روایت مسلم]

در این حدیث عبدالله بن عمر بیان می کند که مسئولیت انسان در برابر کسانی که نفقه ی آنها را بر عهده دارد، زیاد است. چنانکه وقتی متوجه می شود متصدی امور وی نفقه ی بردگان را به آنها نداده است، حدیث رسول الله صلی الله علیه وسلم را یادآور می شود که ضایع کردن حق زیردستان و بی توجهی به آنها و بخل ورزیدن و نفقه ندادن به آنان، از بزرگ ترین اسباب گناه می باشد.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/58183